

[Aksel Larsen.]

om, at de forbrugsbegrænsende foranstaltninger fra regeringens side blev forsvaret med, at man ville hindre arbejdsløshed. I sin tale i formiddags sagde statsministeren imidlertid udtrykkeligt følgende, som jeg ved velvilje fra statsministerens side er i stand til at citere:

„Det var naturligvis udelukket, at så dybtgående indgreb overfor såvel forbruget som bygge- og anlægsvirksomheden som dem, vi gennemførte i efteråret 1954 og foråret 1955, kunne foretages uden konsekvenser for produktion og beskæftigelse her i landet. Betydelige dele af befolkningen har følt virkningerne af den økonomiske stramning i form af indtægtsnedgang, og arbejdsløsheden nåede en overgang op på et niveau, som måtte give regeringen anledning til alvorlige overvejelser.“

Ja, det sagde den højtærede statsminister i formiddags. Med andre ord, nu omsider erkender statsministeren rigtigheden af, hvad vi kommunister påpegede i 1954 og 1955, at regeringens økonomiske politik, som blev begrundet med valutasituationen, måtte føre til arbejdsløshed, ville føre til vækst i arbejdsløsheden. Men i 1954 og 1955 svor regeringen, statsministeren og hans presse på, at den økonomiske politik netop ville forhindre arbejdsløshed.

Valutakrisen og dens følger hænger sammen med hele Danmarks hidtidige politik og Danmarks desværre selvvalgte, internationale placering. Vi kan forsåvidt ikke ønske os nogen bedre bekræftelse herpå end statsministerens egne udtalelser i formiddags om det for Danmark mistrøstige resultat af den nye toldkonference i Genève. Danmark er jo gået ind i et ensidigt vestorienteret økonomisk som politisk samarbejde, og dette har haft de alvorligste økonomiske følger for vort land og dermed de alvorligste sociale følger for dette lands befolkning.

Sålænge Danmark lader sig føre i slæbetov af stormagter, der kun tænker på deres egne interesser, sålænge Danmark lader sig byde aldeles urimelige og ulige handelsvilkår af sine væsentligste handelspartnere, sålænge Danmark lader andre magter bestemme, hvilke varer vi må eksportere hvorhen, samt sålænge Danmark lader andre magter være bestemmende for, hvilket militær-

beredskab vi skal have, og hvor store Danmarks militærudgifter skal være, så længe kan man ikke vente nogen virkelig bedring af Danmarks økonomi.

Statsministeren gav en kort beretning om sin rejse til Sovjetunionen og om resultaterne af denne rejse. Det ærede medlem hr. Bundvad har her udtrykt ønske om, at folketinget fremtidigt får beretning om, og anledning til at diskutere forhandlingerne i Nordisk Råd. Jeg er ganske enig med det ærede medlem. Jeg håber til gengæld, at det ærede medlem hr. Bundvad vil være enig med mig i, at når landets statsminister foretager en så vigtig rejse som en rejse til Sovjetunionen, så er det ikke nok, at han aflægger beretning bag lukkede døre i det udenrigspolitiske nævn. Nej, så vil det være rimeligt, at folketinget også får denne beretning og får lejlighed til at diskutere rejsen og dens resultater. En sådan beretning har vi imidlertid ikke fået, vi har kun fået de kortfattede bemærkninger, statsministeren fremkom med i formiddags. Det fremgår imidlertid af disse korte bemærkninger, at selvom regeringen på forhånd proklamerede, at statsministeren under sin rejse under ingen omstændigheder drømte om at tale om handel, så er rejsens væsentligste resultat det, at Danmark nu har fået en handelsoverenskomst med Sovjetunionen. Den er ikke så stor og god, som statsministeren kunne have ønsket, og den er vel ikke så stor og god, som nogen i Danmark kunne have ønsket. Men hvad er årsagen hertil? Årsagen må vel være at søge dels i Danmarks godkendelse af de diskriminerende lister for vareeksport til Østeuropa og dels i, at den nuværende statsminister afbrød handelsforhandlingerne med Sovjetunionen for 2 år siden og har været så længe om at få dem genoptaget.

Den 12. marts i fjor havde vi her i folketinget en diskussion om dette spørgsmål. Jeg gav regeringen det råd snarest at tage initiativet til nye handelsforhandlinger, men den højtærede statsminister afviste mit råd, idet han stillede det mærkværdige forlangende, at jeg på forhånd skulle give ham en eller anden garanti for, at han kunne få netop den handelsaftale, han ønskede. Nu skal statsministeren naturligvis ikke have utak for, at han omsider